

и честитъ билъ да види отваранieto и освещението на българската черква въ Цариградъ.

Гърцкия патриархъ за да вземе на своя страна Илариона, ржкоположилъ го за владика и го оставилъ при Цариградската българска черква. Но той пакъ не слушалъ патриаршията, а гледалъ само за доброто на народа си. Подъ негово ржководство се отворило и читалище при черквата, кждѣто въ всѣки празникъ се държали скаски. Насърдченъ Българ. народъ отъ сполуката на Цариградскитѣ българе, поискатъ отъ Патриаршията да испраща въ българскитѣ градове, българе владици. Патриарха все обѣщавалъ, но никждѣ не испращалъ.

Прѣзъ 1860 година на върхъ Великденъ (3-й Априлъ), когато дошълъ редъ да се спомене при литургията и името на гърцкия патриархъ, дѣдо Иларионъ по народно желание не го споменжлъ. Като свѣткавица прѣфрѣкнжло по цѣла България извѣстие за станжлото въ Цариградъ. На много мѣста владици и свещеници изхвърлили името на патриарха, а вмѣсто него наченжли да споменватъ името на Илариона Макариополски (като началникъ на Българската черква).

Като се научилъ патриарха, отлъчилъ отъ черквата всички, които му не споменвали името — отлъчилъ ги като отетжници отъ православната християнска вѣра. Отлъченитѣ не се уплашили. Тѣ, опрѣни на народа, много години водили борба съ гърцката патриаршия. Макаръ и да били испращани на заточение, пакъ не се отчаели, защото знаели, че се боржтъ за право дѣло. И наистина, борбата поведена отъ Илариона, подкрѣнена отъ цѣлъ български народъ